

HUB

HUMANS BREMEN

#4 Sept. 2017

EIN MAGAZIN
VON UND FÜR
GEFLÜCHTETE
MENSCHEN
IN BREMEN

Take part:
info-hub@web.de

MY EDUCATIONAL AIM
IS HUMANITARIAN

مشروع التعليمي حزمة انساني
صياحه عبد الله هتفي من

FRAUEN-MUSIKWERKSTATT

ÜBER DIE BEDEUTUNG VON
»SPRACHE UND POLITIK«

مهنه زباني
نو پسته تيان ككابي

DIE ZOLLHAUS-BOYS

الموسيقى لى يندقى عفة احتلاق لثافت

WORKSHOP:
ORIENTALISCH KOCHEN

ورقة عمل لطبخ اشرفى

AUS DEM LEBEN EINES
SYRERS IN BREMEN

مرحبه

Table of contents // Inhalt

Editorial (englisch/deutsch) 3

„My educational aim is humanitarian“
Interview with YouTube star **Deiaa Abdullah**
by **Qasim Alqasim** (englisch/arabisch) 4

Frauen-Musikwerkstatt des Musik- und Video-Projekts
Angekommen – Aufgenommen?
mit **Lily Eskandari** und **Rima Youssef** (deutsch) 6

**Über die Bedeutung von ‚Sprache und Politik‘
im Iran, Afghanistan und Deutschland**
Essay von **Abbas Kakaei** (deutsch/farsi) 8

Das sind wir – die Zollhaus Boys
Vorstellung des Projekts von **Azad Kour**
(englisch/arabisch) 10

Orientalisch kochen, ein Workshop
Interview mit **Mohamed Salem Aboelenen**
(deutsch/arabisch) 12

Aus dem Leben eines Syrers in Bremen
Ein Beitrag von **Munir Ibrahim** (deutsch/arabisch) ... 14

Important addresses (englisch) 15

Anmerkung der HuB-Redaktion: Die Fotos auf dem Umschlag und auf dieser Seite entstanden Ende Juli im Bremer Europahafen während des interkulturellen Migrationsprojekts *Mit Sicherheit gut ankommen* der Stiftung *Outlaw*. Der dänische Fischkutter *M/S Anton* – der ab dem 17. August abgelöst wird von dem binnenschiffahrtstauglicheren kleineren Boot *Al-hadj Djumaa*, das als Flüchtlingsschiff 2013 Menschen aus Eritrea und Äthiopien nach Lampedusa gebracht hatte – legt innerhalb von 65 Tagen quer durch Deutschland in 22 Orten und Städten an, um auf die dramatische Lage der Flüchtlinge, die nach Europa kommen, aufmerksam zu machen. Die *M/S Anton* ankerte in Bremen als erster Station und ist beladen mit rund 70 unterschiedlich gestalteten eindrucksvollen Kupferfiguren des dänischen Künstlers *Jens Galschiot*.

Zahlreiche Orte entlang der geplanten Route beteiligen sich mit Informationsveranstaltungen zum Thema Flucht und Migration an diesem Projekt. So wurde im Europahafen ein »Markt der Möglichkeiten« von zahlreichen Bremer Initiativen und Flüchtlingsorganisationen veranstaltet. Die kalligraphisch gestalteten Stühle und Koffer (s. Fotos S. 3, 9, 12 oben) gehören zu einer dazu stattfindenden Ausstellung, die zuvor auch in der Unteren Rathaushalle gezeigt worden war. „Es ist keine Ausstellung über Flucht, sondern über das Ankommen“, sagte eine der Veranstalterinnen.

Dear HuB-friends,
We are proud to finally present the fourth issue of HuB-magazine. First of all, we would like to thank all the international authors, who enrich the HuB-magazines with their articles and invaluable treasure of experience. Furthermore, we have a good and a bad message.

First, the good news: The HuB-project will continue in 2017/2018! That means we already got the „GO“ for the continuation of the financial promotion, yeah! Cordial thanks at this point to the **Senatorin für Kinder und Bildung in Bremen** for this precious support! In this regard, we are still open for interesting, exciting, critical or humorous articles and reports from people all over the world who would like to give a small view into their experience of living in Bremen, their background of flight or something they would like to discuss publicly... Everybody is highly welcome to contact us via Mail under **info-hub@web.de**! If you like to support the basic editorial team, please feel free to contact us.

Secondly, the bad news: At the end of May 2017 our HuB-homepage and email address „info@hub-magazin.de“ has suddenly been switched off by the provider. We would like to apologize for this inconvenience! We are trying to solve the problem as soon as possible so that the HuB-homepage and email address will be running again properly. Until then, please send messages and articles directly to the new mail address: **info-hub@web.de**

Looking forward to hearing from you,

Keep it up, your **HuB**-team

Liebe HuB-Freunde,
endlich ist es soweit: wir freuen uns, euch die vierte Ausgabe des neuen HuB-Magazins präsentieren zu können! Zuerst möchten wir allen internationalen Autorinnen und Autoren danken, die das HuB-Magazin mit ihren Artikeln und somit mit einem unvergleichlichen Erfahrungsschatz bereichert haben. Darüberhinaus haben wir eine gute und eine schlechte Nachricht für euch.

Zuerst die gute Nachricht: Das HuB-Projekt wird im Jahr 2017/2018 weitergeführt! Das bedeutet, dass wir weiterhin finanzielle Mittel für die Umsetzung des Projektes gestellt bekommen, yeah! Herzlichen Dank an dieser Stelle an die **Senatorin für Kinder und Bildung in Bremen** für diese wertvolle Unterstützung! Wir sind also weiterhin offen für interessante, spannende, kritische oder humorvolle Artikel und Erfahrungsberichte von Menschen aus der ganzen Welt, die gerne von ihrem Leben hier in Bremen oder von ihrer Fluchterfahrung berichten möchten oder die ein wichtiges Thema öffentlich diskutieren wollen. Ihr seid herzlich willkommen, uns eure Artikel und Beiträge an folgende Mailadresse zu senden: **info-hub@web.de**! Wenn ihr Interesse an einer redaktionellen Mitarbeit im HuB-Team habt, meldet euch ebenfalls gerne bei uns.

Und zuletzt die schlechte Nachricht: Ende Mai 2017 wurde leider unsere HuB-Homepage und die Mailadresse „info@hub-magazin.de“ vom Provider abgestellt – das tut uns sehr leid! Wir versuchen, das Problem dahinter so schnell wie möglich zu lösen, so dass die Homepage und die Mailadresse wieder genutzt werden können. Bis dahin sendet bitte alle Anfragen, Nachrichten und Artikel direkt an unsere neue Mailadresse: **info-hub@web.de**

Wir freuen uns, von Euch zu hören!
Euer **HuB**-Team

Deiaa Abdullah:

My educational project aim is humanitarian

HuB-Interview by Qasim Alqasim with You-Tube-Star Deiaa Abdullah

Im Interview mit HuB-Redakteur Qasim Alqasim eröffnet Deiaa Abdullah einen kleinen Einblick in sein Leben, sein Denken, seine Ziele, seine Motivation und seine persönliche Entwicklung als arabischer YouTube-Star mit kurdischen Wurzeln. Im Gespräch wird klar: Oberstes Ziel Abdullahs ist die Unterstützung eines humanistischen Weltbildes. Sein Einsatz zeigt sich insbesondere auf der Ebene der Bildung mit Hilfe der sozialen Medien. Auf YouTube hat er einen eigenen Account und gibt unter seinem YouTube-Namen Deiaa Abdullah arabisch-sprachigen Menschen Deutschunterricht.

From the cyberspace he entered to the refugees. He scripted – by his smile – a picture of him in their minds to print in their memories a special nobody could forget unless he is an ungrateful. He studied medicine in the faculty of medicine Aleppo, Syria. The civil war made a barrier between him and his dream to find himself a refugee in Germany. Deiaa Abdullah is a Kurdish Syrian, who took on his shoulder teaching German language to Syrian refugees in a new style using YouTube, Deiaa through his program German minutes with Deiaa achieved big fame suited with the general benefit. We have visited »Abdullah« at his home located in the city of Dortmund, Germany, and had this interview.

HuB: In relation to Deiaa's personality teaching German on YouTube, does Deiaa have fun in his daily life and is he that humorous?

Abdullah: Yes, I am a funny, tolerant person in general with friends particularly, and that's clear in my life when I was in Aleppo and now in Germany. Despite of changing people while moving to a new society and country, it still accompany with me.

HuB: An interesting rosary »MASBAHA« in Deiaa photographs published on social media... How important is it? And what is its story?

ضياء عبد الله : هدفي من مشروع التعليمي خدمة إنسانية

من فضاء الانترنت دخل إلى قلوب اللاجئين في ألمانيا قبل بيوتهم , ونقش بابتسامته صورته في عقولهم لطبع في ذاكرتهم بصمة لا ينساها إلا كل ناكر للمعروف .

درس الطب في جامعة حلب السورية , وحالت الحرب بينه وبين حلمه ليجد نفسه لاجئ في ألمانيا . ضياء عبد الله كردي سوري , اتخذ على عاتقه تعليم اللغة الألمانية للاجئين بطريقة جديدة قوامها اليوتيوب , حيث استطاع من خلال برنامجه " دقائق ألمانية مع ضياء " أن يحقق شهرة واسعة تناسب طردا مع النفع العام .

قمنا بزيارة " عبد الله " في منزله الواقع بمدينة دورتموند الألمانية , و أجرينا معه الحوار التالي :

* روح الدعابة ترافق شخصية ضياء في شرح اللغة الألمانية على اليوتيوب , هل ضياء يتمتع بروح الدعابة و المرح في حياته اليومية ؟

نعم , أنا شخص مرح مسامح بشكل عام ومع الأصدقاء بشكل خاص , وهذا كان واضح في حياتي اليومية عندما كنت في حلب و الآن في ألمانيا , لكن رغم التغيير الذي يلاحق الشخص أثناء انتقاله إلى مجتمع و بلد جديد لا زالت ترافقتني .

* يثير الانتباه في صور ضياء التي انتشرت على منصات التواصل الاجتماعي المسبحة التي ترافقتك , ما أهميتها بالنسبة لك وما قصتها ؟

هذه المسبحة التي كان يقرأها لي والحمد لله رب العالمين

قليلًا ليكمل ... تذكرني أيضا بأيام الثانوية العامة والاستعداد للامتحان , كانت عاملا مشجعا للدراسة ومن خلالها أحاول دائما تذكر تلك الأيام حتى لا أتغير , " أحاول البقاء على القالب الذي نشأت عليه " * كل شخص عندما يبدأ مشروع يجد نفسه وحيدا وتواجهه صعوبات وعوائق عدة , هل وجد " ضياء " نفسه وحيدا ومن قدم المساعدة ؟

لم أشعر أنني في غربة مطلقة لأن هناك أرضية ساعدتني في أيامي الأولى بما يتعلق بالترجمة واللغة وهم عائلتي المصغرة (أخي , عمي , زوج أختي) , كانوا يقدموا لي الدعم المعنوي وأخي يساعديني في تحميل الفيديوهات , وبعد ابتسامته قاطعت كلامه أن فكرة اليوتيوب والتعليم من خلاله أتت من زوج أختي , وبصراحة أكثر هذه الفكرة لم تراودني إطلاقا أي تحميل الفيديوهات على اليوتيوب ومن ثم أصبح مشهورا .

وفي بداية مشروع التعليمي واجهت الكثير من الصعوبات والعوائق حيث كان الإحباط والمشاكل العاطفية أبرزها , بالإضافة إلى مشاكل أخرى مثل تفكير الدائم في مستقبلتي إلى أين أنا ذاهب و أن مستقبلتي بدأ بالانهيار .

ناهيك عن وجود تعليقات محبطة على الفيديوهات , هنا تغيرت نبرة صوت ضياء وسيطرت على عينيه نظرة استغراب ثم أضاف " تخيل بعد سنتين جهد وتعب في هذا المجال يأتي شخص ويشتمك أو يكتب كلمات سيئة بحقك , وتخيل أيضا أن هناك أشخاص وظيقتهم في الحياة فقط الضغط على زر عدم

الإعجاب في يوتيوب , وتكون مدة الفيديو 18 دقيقة في أول ثانية يضغظون على زر عدم الإعجاب , أرغب فقط في لقاء هؤلاء لأحلل شخصيتهم و أعرف ما سبب هذا الكم الهائل من الحقد ؟ * يبلغ عدد المشتركين في قناتك على يوتيوب 70,700 مشترك في حين بلغت عدد المشاهدات أضعاف هذا الرقم هل هذا نوع من المحاربة المبطنة لضياء عبد الله ؟ لا أتوقع , لأن الإنسان يمكن أن يحارب الشخص الذي ينتج كوميديا مثلا أو أشيا على كعجلا أظن.

لكن أرجح قلة عدد المشتركين بالنسبة للمشاهدات هي جهل تكنولوجي أي الجهل المتعلق بالاشترك والإعجاب والتفاعل لأن أغلب من يتابعني أشخاص متقدمين في العمر , أي ليس لديهم معلومات كافية عن يوتيوب , لا استغرب أنهم يشعرون بالخوف من كلمة اشترك ذات الخلفية الحمراء أو أن يقابل هذه الكلمة رسوم مالية ...! رغم هذا يوجد نسبة قليلة تحاربني .

* ما هدف ضياء من مشروعه التعليمي ؟

منذ بدايتي في الدراسة وأخص المرحلة الابتدائية كنت دائما أسعى لأكون من ضمن المراكز الأولى في المدرسة إضافة لتربية الأهل التي جعلتني أكرس حياتي للدراسة وللعمل الإنساني , كنت أتمنى من صغري أن ادرس الطب البشري كخدمة إنسانية وليس بدافع المردود المالي , و رأيت أن التعليم لا يقل عن الطب من الناحية الإنسانية ولا يوجد مانع من تأجيل إكمال دراسة الطب البشري قليلا , لأن هذا الوقت الأنسب لمشروع تعليم اللغة الألمانية و في حال تأجيله يمكن أن لا ينجح , و أشعر أن الحظ حالفني لأنني وصلت ألمانيا بوقت سابق لموجة اللجوء الكبيرة من السوريين و استطعت إتقان القليل عن اللغة وكانت معلوماتي ضحلة ولم أتوقع النجاح , الآن ضميري مرتاح لأنني لم أضيع سنتين في ألمانيا دون إنجاز شيء إضافة لتقديمي شيء لأولاد بلدي , وفيما يتعلق بدراستي سأكمل في وقت قريب . * ما شعور الناس في مدينتك اتجاهك أخص العرب و الأكراد , وهل أصبح ضياء شخصية مشهورة يتسابق الناس لالتقاط صورة معها ؟

بصراحة أحس بأنني فنان مشهور , وهذا الشيء رائع وخاصة بالحفلات العامة حيث يقف الأشخاص خلف بعضهم لالتقاط صورة شخصية برفقتي , حتى الآن لم أتعود على هذه الحالة الجديدة أي الشهرة , أنا لازلت ضياء ذلك الشخص العادي و مستحيل أن أتغير .

وبما يخص شعور الناس اتجاهي لا أستطيع الوصف , عندما أكون في مطعم مثلا كل شيء يكون أكثر من رائع ومميز عن الزبائن الآخرين من الخدمة إلى الطعام .

* يرافق ضياء في مشروعه التعليمي طفلين من هم ؟ و ما الدافع لمشاركتهم ؟

هؤلاء أولاد عمي الذي يقيم هنا في ألمانيا أسمائهم روني و إدلاف و أعمارهم 13 و 11 عام , أحبوا مساعدتي وبالتعاون معهم استطعت إجراء محادثات باللغة الألمانية تغطي موضوعات معينة إحداها عند الطبيب لأن والدهما طبيب و استطعنا استخدام أدواته .

ضياء عبد الله واحد من آلاف السوريين الذين ينتظرون الفرصة الملائمة لبيدعوا و يساهموا في بناء البلد الذي فتح أبوابه لهم في حين أغلقها كثير من مدعي الأخوة , وربما سيكون في ألمانيا المستقبل خلافا لاينشتاين و كارل ماركس و كانط و فريدرش انجلز من أصول سورية .

Abdullah: This rosary reminds me of old days where I lived and raised in a religiously committed house, Deiaa strayed with his sight to continue... It also reminds me with secondary school (high school) and preparing to exams, it was a motivation factor to study and through it I always try to remember those days so I never change – »try to stay in the template I was raised on«.

HuB: When every person starts a project he finds himself alone and faces difficulties and several barriers. Did Deiaa find himself alone and who helped him?

Abdullah: I didn't feel I'm in absolute foreignness because there was a background that helped me in my first days about translation and language and it is my mini family (my brother, my uncle, and my sister's husband).

They supported me and my brother helped me with uploading videos, [and after a smile interrupted his speech], the YouTube idea and education through it was from my sister's husband. Honestly, this idea never came to me that loading videos on YouTube become famous so far.

In the beginning of my educational project I experienced several difficulties and barriers. The most significant was depression and emotional troubles, additionally to other problems like thinking permanently about my future, where I'm going and my future started to collapse disregarding. There were depressant comments on videos. Imagine after a two years effort in this field a person cursed you and write bad words about you. And imagine that there are also people their only job is to press on dislike buttons in YouTube. The video's time is about 18 minutes and they dislike it in the first second... I just want to meet these people to analyse their personalities and to know what is the case of all this hate?

HuB: Subscribers number on your YouTube channel is 70.700. Is it a kind of hidden fight to Deiaa Abdullah?

Abdullah: I don't expect this, because people could fight people who makes comedy or other things but knowledge. I don't think so. But it's more likely that the limited number of prescribers in comparison with views is technological ignorance which means ignorance related to how to subscribe and like and react because most of people following me are elderly. They have not sufficient information about YouTube. I don't wonder that they feel fear from the red back grounded word subscribe or it has to be paid for...! Although there are a few people still fighting me. →

HuB: What is Deiaa's aim of his educational project?

Abdullah: From the beginning in studying and particularly primary school I always tried to be among the top on class in the school in addition to the way my parents raised me which made me dedicate my life for study and humanitarian work.

Since I was a little boy I wanted to be a doctor to help other people – not for the money but for the people itself – and I thought that teaching is not less important than medicine from humanitarian side and there is no objection to delay studying medicine a little bit, because this is the most suitable time to teach German language and in case of delay it could not succeed. I feel I'm lucky that I arrived to Germany before the big wave of seeking refuge of Syrians came trough. I could master a little about language, my information was little and I didn't expect to succeed.

Now my consciousness is comfortable because I didn't waste two years without achieving anything in addition to make good to my compatriots. About my study I will continue nearly.

HuB: What is the feeling of the people in your city particularly Arab and Kurd, and did Deiaa become a celebrity people racing to catch photos with him?

Abdullah: Honestly, I feel like I am a famous artist, and this is so great, especially in public concerts where people stands behind each other to take a photo with me.

Until now I didn't get used to new case which is fame. I still think that Deiaa is a normal person and it's impossible to change. About how people feel towards me, it's indescribable. For example: when I am in a restaurant, everything is more than great and distinct from other customers from service to food.

HuB: Two kids accompany Deiaa in his project. Who are they? What is the motivation for participation?

Abdullah: They are my cousins who accommodate here in Germany. Their names are Rony and Edlaf and they are 13 and 11 years old. They loved to help me and in collaboration with them I could make conversation in German covering particular subjects – for example medicine, because their father is a doctor and we could use his tools.

HuB: Deiaa Abdullah is one of thousands of Syrians waiting for a suitable chance to innovate and contribute to the construction of the country opened its doors to them while shut down by pretending brothers. And maybe someday in the future some of the greatest minds like Einstein, Kant, Marx and Engels will be from Syrian ancestors.

Rima Youssef war zusammen mit ihrem Mann Ahmad al Masri (Musiker, Komponist und Produzent) in Syrien lange Jahre als Frontfrau einer großen Musikgruppe in der arabischen Welt unterwegs.

Sie floh vor knapp zweieinhalb Jahren mit ihren zwei Söhnen (damals 15 und 17 Jahre) aus Damaskus vor dem Krieg in Syrien. Über die Türkei und das Mittelmeer (7 Tage auf dem Meer) nach Italien. Sie kaufte ein Ticket für den Zug nach Deutschland und hatte das große Glück, unbehelligt über alle Grenzen zu kommen. »Wir stiegen in den Zug. Ich schief ein und als ich am nächsten Morgen erwachte, waren wir in München!!!« Sie lebt jetzt seit zwei Jahren in Bremen mit ihrer Familie.

Auch ihr Mann konnte, über die Balkanroute, zu seiner Familie nachkommen.

Rima schrieb einen Song über das Gefühl, hier zu sein. Eine Bestandsaufnahme, ehrlich und traurig.

Iris Cyrol, künstlerische Leitung des Musik- und Videoprojekts »Angekommen – Angenommen?«, lernte Rima Youssef im ►FemCafé (monatlicher Treffpunkt für geflüchtete Frauen

<http://femcafe-bremen.org>) kennen und konnte sie für das Projekt gewinnen. Lily Eskandari wurde durch einen Zeitungsartikel aufmerksam auf das Projekt.

Musik- und Videoprojekt

Angekommen – Aufgenommen?

Frauen-Musikwerkstatt

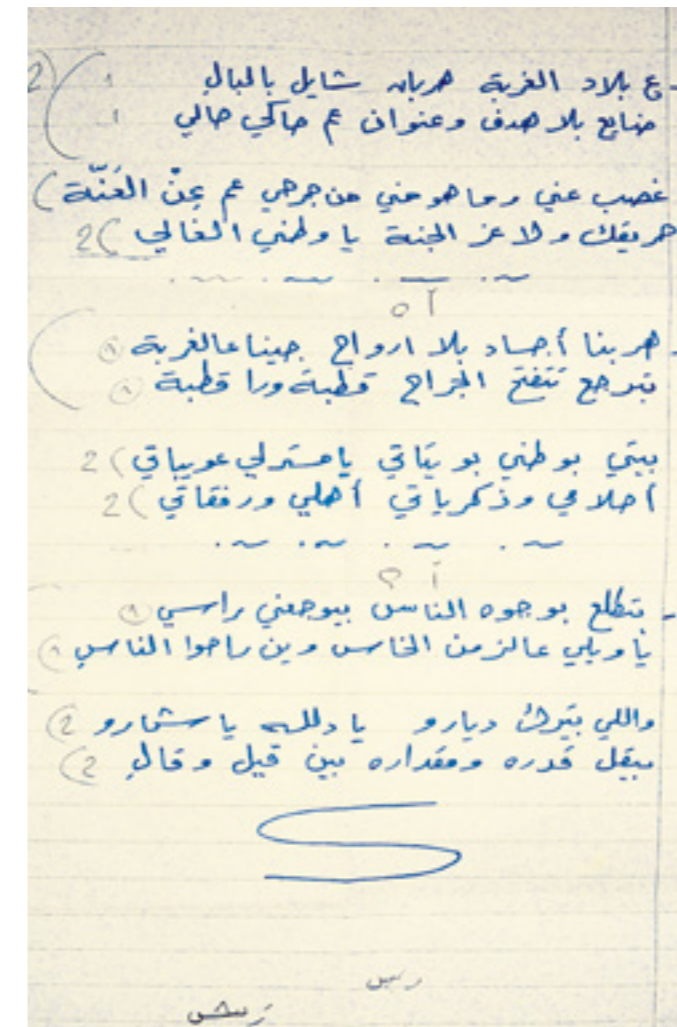
schen den Kulturen aussprechen. In der Folge wurde sie mit einem Arbeitsverbot sowohl an der Universität als auch am Theater belegt. Auch als Musikerin wurde sie mit einem Auftrittsverbot bestraft. Lily Eskandari erzählt, dass im Iran keine Rechtssicherheit

herrscht. Die Regierung greift willkürlich in die künstlerische Arbeit ein. So werden z.B. bei Inszenierungen Bewegungen und Kleidungsstücke ohne Begründung verboten.

Lily schreibt Lieder und Texte, spielt Geige und Daf (Rahmentrommel).

Lily Eskandari kam vor einem Jahr und vier Monaten mit ihrem Mann und ihrem dreijährigen Sohn aus Teheran (Iran) nach Bremen. Sie war lange Jahre Schauspielerin und Musikerin am Theater und arbeitete dort auch im Management. Gleichzeitig studierte sie im Masterstudium Antike Kulturen und Sprachen. Die Abschlussarbeit ihres Studiums wurde nicht anerkannt, da sie in ihrer Arbeit beim Vergleich der Religionen feststellte, dass sich alle Religionen im Kern für den Frieden zwi-

Liedtext Übersetzung

Ich bin ins Exil geflüchtet und bringe meine Sorgen mit
Ohne Namen, ohne Ziel, ich rede mit mir selbst
Etwas Übermächtiges hat mir alles weggeschnitten
Trotz Krieg und Feuer ist mir mein Land teuer

Ich floh vor dem Geist der Nacht in die Fremde
Die Wunde bricht wieder auf
Meine kleine, bescheidene Wohnung, darin sind meine
Träume, Erinnerungen
Meine Familie und meine Freunde sind dort.

Ich schau in die Gesichter der Menschen auf der
Straße und es schmerzt
Was für eine Zeit! Alle sind verschwunden
Ohne Zuhause fühlt man sich wertlos
und spricht von dem, was war.

Abbas Kakaei schreibt in seinem Essay auf Persisch (Farsi) über Politik und Sprachen und beschreibt die Situationen in den Ländern Iran, Afghanistan und Deutschland.

Er hebt hervor, dass es im Iran eine gewisse Diskriminierung in Hinblick auf das Thema »Sprache« gäbe. Persisch als Schul- und Amtssprache sei nicht die Sprache von einem großen Teil der iranischen Bevölkerung. Außerdem schreibt er von der Zeit des blutigen Projekts der Modernisierung und Entstehung des Nationalstaates im Iran. Bis heute werden ethnische Minderheiten unterdrückt, und es gibt eine Neigung, ethnische Gruppen zu vernichten. Er behauptet, in unserer Zeit sei diese sinnlose Politik gescheitert, und es gäbe keine überzeugenden Gründe, um diese Ignoranz zu rechtfertigen. Deswegen würden die Mehrheiten immer die militärische Macht gegen die Minderheiten ausnutzen.

In Afghanistan sei die Situation aber besser, und es gibt einen minimalen Pluralismus. Zwei Sprachen, Paschtu und Persisch, sind dort als Schul- und Amtssprache anerkannt worden. Er erläutert weiter, in Deutschland müsse es parallel mit der Integration der Migranten mehr Möglichkeiten – besonders für die Kinder der Einwanderer – geben, die ihre Muttersprache achten und fördern, damit die eigene Kultur besser verstanden und bewahrt werden kann. Das Schulsystem könne nur auf einer multikulturellen Basis wachsen und weiterentwickelt werden.

Er meint, dass Sprache nicht nur ein Instrument der Kommunikation, sondern der einzige Weg zum Begreifen der Welt sei und wir uns selbst nur durch Sprache verstehen.

Der Autor hebt abschließend hervor, die Muttersprache sei der wichtigste Teil zur Bildung der Identität des Menschen.

سیاست زبانی

نویسنده: عباس کاکایی

Abbas Kakaei

همه ما مهاجران به کشور آلمان درگیر پروسه اینترگرسیون هستیم. بخش عمده‌ای از این پروسه یادگیری زبان است. زبان در اینجا در ابتدا به صورتی کاملاً کارکردی وارد می‌شود. اگر نگاهی کوتاه به کتابهایی که تدریس می‌شوند انداخته باشیم خواهیم فهمید که تا چه اندازه نگاهی صرفاً ابزارگرایانه برای زبان در نظر گرفته شده است. موضوعاتی که تدریس می‌شود، کلماتی که ارائه می‌شود تماماً در خدمت برقراری ارتباطات ساده و نیازهای اولیه هستند.

اما کمی که می‌گذرد ما وارد مرحله‌ای دیگر می‌شویم مرحله‌ای که باعث می‌شود کمی درباره زبان فکر کنیم. مثلاً وقتی شما در جمعی هستید و دارید لطفه‌ای تعریف می‌کنید و تمام دانش زبانیتان را که حالا به حد قابل قبولی رسیده به کار گرفته‌اید، اما لطفه شما کسی را نمی‌خنداند. یا موقعیتی را تصور کنید که شما از کسی خوششان آمده و می‌خواهید دل او را به دست آورید و با وجود اینکه دانش زبانی کافی دارید شکست می‌خورید و یا حالتی را تصور کنید که در جلسه‌ی شعرخوانی هستید ولی به آن اندازه که همیشه از شنیدن شعر به زبان مادریتان لذت برده‌اید، سرخوش نمی‌شوید.

یا در هنگام معاشرت دوست دارید به زبان خودتان حرف بزنید و یا شیرین زبانی کودکانتان را به زبان مادری خود همانی که در آن کلمات طور دیگری ادا می‌شوند بشنوید. همه‌ی اینها دلایلی برای کنار نهادن نگاهی ابزارگرایانه به زبان و پیش کشیدن بحث به غایت سیاسی زبان، هویت و سیاست زبانی هستند. چرا که ما به وسیله‌ی زبان نه تنها با افراد و نهادهای بوروکراتیک و غیر آن بلکه با گذشته و آینده و در یک کلام با جهانمان ارتباط برقرار می‌کنیم. جهانی که به کار و اداره و خرید و امور روزمره محدود نمی‌شود. بلکه بخش مهمی از آن خاطره و هویت است و چه کسی می‌تواند انکار کند که هویت چیزی تماماً مربوط به امر سیاسی است و به همین دلیل است که ابتدا و پیش از هر چیزی در ساخت غالب اداره‌ی سیاسی جهان در قرون گذشته فرهنگ به طور عام و زبان به طور خاص موضوع سیاست دولت‌ها بوده است و متأسفانه نگاه غالب امحای چندگونی، تفاوت، تنوع و تکثر زبانی و فرهنگی به نفع یکپارچگی و همگون‌سازی زبانی و فرهنگی بوده. همه‌ی اینها شاید باعث شده باشد که مهاجران اندکی به سیاست غالب زبانی در کشور خود اندیشیده باشند و حالا حس همدلی بیشتری با اقلیتهای زبانی داشته باشند که در سرزمین آنها زندگی می‌کنند.

در این مقاله دو هدف در نظر گرفته شده است:

اول، نگاهی به سیاست زبانی در ایران و افغانستان و به ویژه در ایران و دوم نقد سیاست‌های دولت آلمان و گروه‌ها و افرادی که اینگراتسیون را با آسمیلاسیون (همگون‌سازی) که مفهومی منفی است اشتباه گرفته اند، سیاستی که در نهایت نتیجه‌ای عکس خواهد داد و چیزی جز گتو سازی، و به حاشیه راندن و انزوای مهاجران در پی ندارد.

سیاست زبانی در ایران و افغانستان

دو محدوده‌ای که کشورهای کنونی ایران و افغانستان در آن مستقر شده‌اند از دیرباز محل زندگی اقوام گوناگونی بوده‌اند که بیشتر آنها دارای زبان مخصوص به خود بوده و این وضعیت تا امروز دوام آورده است. در دوران مدرن و پس از شکل‌گیری دولت‌های مدرن در این دوسرزمین، یکسان‌سازی و همگون‌سازی فرهنگی و پیش‌رو نهادن یک شکل خاص از فرهنگ پیش گرفته شد.

زبان فارسی از دیر باز و حد اقل از زمان صفویه به بعد در آن محدوده‌ی سرزمینی که ایران نام گرفته، به عنوان زبان بوروکراتیک پذیرفته شده و کاملاً شکل گرفته بود. ناسیونالیسم ایرانی و حکومت بر آمده از ایده‌ی دولت ملت واحد و متمرکز سیاست امحای فرهنگ‌ها و زبانهای محلی را از همان ابتدا آغاز کرد. نظام آموزشی یکپارچه یکی از تدابیری بود که در این زمینه اندیشیده شده بود. پیش از این تحصیل در ایران نه فقط به زبان فارسی، بلکه در مناطق مختلف به زبانهای دیگر هم صورت می‌پذیرفته است. در کنار فارسی، زبان عربی در همه‌ی نقاط ایران تدریس می‌شد و زبان‌های محلی هم در مکاتب از اهمیت زیادی بر خوردار بودند. ادبیات هم به عنوان شاخه‌ای مهم از فرهنگ به زبان‌های دیگر وجود داشته است و بسیاری از شعرای محلی به چندین زبان شعر می‌سروده‌اند. همه‌ی این تنوع و تکثر به یکباره مورد هجوم قرار گرفت و با به زیر یوغ کشیدن امور سیاسی اقوام ساکن در ایران نوعی از آسمیلاسیون فرهنگی و زبانی آغاز شد.

این وضعیت در برهه‌هایی بحرانی از تاریخ ایران شکلی دیگر به خود گرفت و چیزی که همه گمانشان بر آن بود که برای همیشه محو شده است به طرز خیره‌کننده بازگشت. اوج این پدیده در بازگشت زبان ترکی و کردی در زمان حکومت‌های خودمختار در آذربایجان و کردستان بود. بعد از سرکوب خونین این حکومت‌های محلی یکبار دیگر سیاست یکپارچه سازی زبانی و فرهنگی با همان شدت و حدت سر گرفته شد.

با بازخوانی این تاریخ می‌توان فهمید که غالب شدن یک زبان در یک سرزمین نه تنها طبیعی نبوده بلکه کاملاً ساختگی است گذشته‌ای خونین پشت سر دارد.

در افغانستان اما وضعیت به گونه‌ای دیگر پیش رفت و اگر چه تضادهای خونبار قومی همیشه بخشی از تاریخ این کشور بوده‌اند، اما اقل حد بسیار نازلی از تنوع زبانی در نظر گرفته شده است و دو زبان پشتو و فارسی دری به عنوان زبانهای ملی در نظر گرفته شده اند. هر چند اقوام ترک تبار بسیاری مثل ترکمن‌ها و ازبیکها از این پلورالیسم زبانی بهره‌ای نبرده و هنوز جایگاهی رسمی برای زبان آنها در نظر گرفته نشده است.

با این اوصاف این سوال پیش می‌آید که آیا با توجه به این تاریخ و با توجه به اینکه زبانهای دیگر در این دو کشور علیرغم سرکوب هنوز دوام آورده‌اند می‌توان به نادیده گرفتنشان ادامه داد. آیا در عصر جهانی شدن و دسترسی آسان به اطلاعات هنوز هم فرهنگ‌های خرد تر و زبانهای محلی قابلیت نادیده گرفته شدن دارند؟

جواب نگارنده به این پرسش خیر است. امروزه هویت بخش قابل ملاحظه‌ای از زندگی معنوی اقوام و گروههایی است که تاریخ ظالمانه‌ی قرون گذشته آنها را به حاشیه رانده است و آگاهی نسبت به تفاوت و اهمیت این تفاوت بخشی جدایی‌ناپذیر از ذهنیت افراد شده است.

تقریباً پشتیبانهای ایدئولوژیک تمرکزگرایی زبانی به ته رسیده‌اند و طرفداران این ایده حتی ادله‌ی تکراری و تو خالیشان را نمی‌توانند به تمامی اعضای جامعه‌ی خود بقبولانند، به همین دلیل است که نظامیگری و سرکوب تنها راهی است که برای آنها مانده است.

بسیاری از نظریات علمی جدید در زمینه آموزش و پرورش و روانشناسی و زبان شناسی موبد مفید بودن ایده تکثر گرایی در امر زبان و طرفدار به کار گرفتن زبان مادری در آموزش هستند.

از این رو شاید بسیار ظالمانه به نظر می‌رسد که زبان مادری کمتر از 50 درصد مردم ایران به بقیه‌ی مردم این سرزمین تحمیل شده است و نتیجه‌ی آن بازتولید فقر، بیسوادی، تبعیض و نارضایتی گسترده در بین سایر اقوام ایرانی است.

و اما در مورد آلمان می‌توان گفت که این کشور در چندین موج گسترده پس از جنگ جهانی دوم پذیرای مهاجران از نقاط مختلف جهان بوده و سیاست پذیرش دیگران در این کشور و توجه به پلورالیسم به صورت پیش رونده در جریان بوده است. اما آیا به راستی جامعه‌ی آلمان و سیستم حکومتی آن توانسته است حق مطلب را ادا کند و در پدید آوردن جامعه‌ای چند فرهنگی و رنگارنگ موفق باشد. باید با کمی شک و تردید به این مسئله نگاه کرد زیرا هنوز تعادلی معقول بین فرهنگ آلمانی و دیگر فرهنگها برقرار نشده و حتی امکان گفتگو و رسیدن به افقی مشترک ممکن نشده است. از سویی لایه‌های محافظه کار جامعه تاکید بسیاری بر خلوص جامعه و فرهنگ آلمانی دارند و مهاجران را به شرطی قابل قبول می‌دانند که آنها زبان و فرهنگ خود را رها کرده و هر چه بیشتر فرهنگ آلمانی را بپذیرا باشند و از سویی دیگر برخی از مهاجران با پناه بردن به گتوها و دوری از جامعه‌ی غالب به نوعی انزوا و بی تفاوتی تن داده‌اند.

اینگراسیون پروسه‌ای دو سویه است و انسان‌ها را نمی‌توان موجوداتی فرض کرد که به راحتی بتوان آنها را از گذشته شان و از فرهنگ و زبانشان جدا کرد و آنها را وادار به انباشت منفعلانه‌ی یک فرهنگ و زبان جدید نمود. پس بنابراین پیش گرفتن سیاستی را که امکان یادگیری زبان و فرهنگ جدید و توانمند توجه به فرهنگ و زبان بومی مهاجران را در خود داشته باشد، می‌تواند راهکاری در تحقق احترام متقابل و اینگراسیون متوازن دانست. از این روست که باید امکان یادگیری زبان مادری برای فرزندان مهاجران در مدارس فراهم باشد و وجود رسانه‌های دو زبانه و پدید آمدن فضاهای کافی برای مبادله فرهنگی می‌تواند در پدید آمدن روندی عادلانه و اجتناب از تبعیض مفید باشد.

Das sind wir –

die Zollhaus Boys

Musik und Theater können Brücken zwischen Menschen aus verschiedenen Ländern und Kulturen schlagen und dazu beitragen, dass aus der »Willkommenskultur« keine »Wokommenwirdenddahin-Kultur« wird.

Ich bin Azad Kour. Ich bin Ende 2015 in Bremen angekommen und wohne seitdem im Zollhaus in Walle. Ich gehe zur Schule, mache Musik, tanze, spiele Theater und nehme gerne an Kulturprojekten und Workshops in Bremen teil.

Ein Kulturprojekt, das ich seit Beginn an begleite, liegt mir besonders am Herzen: die Zollhausboys.

Wir sind eine Gruppe aus vier syrischen Jungs (ich sage gerne auch »Bremer Neubürger« anstatt »geflüchtete Jugendliche« oder »Flüchtlinge«), mit einem Musiker und Schauspielern aus Bremen, der Pago Balke heißt, und einem Musikprofessor namens Gerhard Stengert. Am Anfang

war Pago einmal bei uns im Zollhaus und wollte mit uns Musik machen. Daher kommt unser Name, weil wir im Zollhaus wohnen.

Da haben wir unser erstes Lied geschrieben. Wir hatten mit diesem Lied verschiedene Auftritte an verschiedenen Orten in Bremen. Danach haben wir die Idee gehabt, dass wir daraus ein größeres Projekt machen und es auf die Bühne bringen.

Zur Zeit arbeiten wir an einem großen Projekt, das im August Premiere hatte. Das Stück heißt »Grenzwertig«. Ihr findet es unter www.zollhausboys.de

Unsere Themen sind Flucht, Heimat und Fremdheit. Die Songs und Szenen beruhen teilweise auf Erlebnissen und

Erfahrungen, die wir während unserer Flucht nach Deutschland selbst gemacht haben. Das Stück ist außerdem eine klare Stellungnahme gegen den Rechtspopulismus. Es unterstützt den Gedanken der Willkommenskultur und motiviert Menschen unterschiedlicher Kulturen, sich aufgeschlossen und freundlich zu begegnen.

Die Lieder und Texte wurden von uns geschrieben. Die Lieder sind auf Deutsch, und einige Strophen sind auf Kurdisch. Wir haben auch eine arabische Strophe.

Wir freuen uns über euer Interesse an unserem Projekt und auf euren Besuch unserer Aufführungen!

Azad Kour und die Zollhaus-Boys

Weitere Termine, zum Beispiel am Fr., 22. 9. in Hannover Badenstedt, findet ihr auf unserer Website www.zollhausboys.de

Unsere Premiere war am 17. August im Bremer Theater, Goetheplatz 1-3, > nächste Aufführung in Bremen: Sa., 21. Oktober, im Alten Pumpwerk, Salzburger Straße 12, HB-Findorff.

الموسيقى فن يتخطى عقبة اختلاف اللغات

Die Zollhausboys (دي زول هاوس بوي) فرقة للموسيقى في مدينة بريمن الألمانية، تشكلت من اللاجئين برعاية من أشخاص ألمان يجمع بينهم حب الموسيقى، يقول أزيد كور أحد أعضاء هذه الفرقة في نهاية عام 2015 وصلت إلى مدينة بريمن، وبدأت في ارتياد المدرسة ومشاركة بعض الفرق الأخرى في التمثيل والموسيقى، وبضيف فرقتنا كانت عبارة عن 4 شباب سوريين حتى انضم إلينا شخصين ألمانيين وهما الممثل والمغني (موباكو بالكه) والخبير الموسيقي (غيهارد شتينغرد).

في بداية الأمر أتى إلينا (بالكه) وعرض علينا أغنية من تأليفه، التي استطعنا من خلالها لاحقاً تقديم كثير من العروض في مدينة بريمن مثل مبنى البلدية التابعة للمدينة وفي شركة مرسيدس كما قمنا مؤخراً بعرض ضمن ملعب نادي بريمن لكرة القدم، هذه العروض أعطتنا الدافع للعمل بقوة والاستمرار حتى نصل لأهدافنا في تقديم ما نملك من فنون على خشبات أكبر المسارح في ألمانيا.

كما ذكر أزيد أيضاً نحن نكتب ما نشعر به ونسرد قصصنا التي رافقتنا في حياتنا ثم نقوم بتحويلها إلى قطع موسيقية نشارك بها الآخرين بلغات مختلفة عربية وكوردية، نهدف من خلال هذه المجموعة تعريف المجتمع الألماني بثقافتنا وتراثنا.

والجدير ذكره أن (زول هاوس بوي) ستقدم عرضاً على خشبة مسرح بريمن خلال الشهر القادم، وتملك هذه الفرقة صفحة على الإنترنت يمكنكم زيارتها للتعرف على مزيد من التفاصيل.

www.Zollhausboys.de

Orientalisch kochen, ein Workshop

Interview mit Mohamed Salem Aboelenen

ورشة عمل للطبخ الشرقي

بتاريخ /2017 مدينة بريمن

من ضمن فعاليات الاسبوع الثقافي العربي و مهرجان افلامنا للفيلم العربي بمدينة بريمن 2017 ورشة عمل للطبخ الشرقي مع بعض اللاجئين و مجموعة من طلبة جامعة بريمن و ذلك بالتعاون مع جمعية الطلبة الانجليين و مشروع mion الذي يضم مجموعة من طلبة جامعة بريمن و مساندهم للاجئين القادمين الي المانيا من دول مختلفة و بالتعاون مع جمعية جسور للتبادل الثقافي بين المانيا و العالم العربي .

خلال ورشة الطبخ قام (أ) من سوريا و المقيم في بريمن منذ عام تقريبا بطبخ ارز علي الطريقة العربية و الذي يتكون من ارز بسمتي و بعض التوابل مثل القرفة و الحبهان التي تعطي نكهة و طعم مميز للاكل و هذا بالاضافة للتزين بالمكسرات و الزبيب و التمر ثم بعدها قام (م) القادم من المغرب بعمل وصفة تعلمها من الانترنت و هي خبز محشي باللحم المفروم و بعض الخضروات و وضع الجبنة المبشورة و وضعها بالفرن كما قام (ح) القادم من الجزائر بعمل سلطة شرقية و قام بعض الطلبة الالمان بجامعة بريمن بعمل الحلو الذي يتكون من بعض الفواكة الطازجة و القشطة و الكريمة كما قام ميمو المنظم لورشة الطبخ بتعليم الحضور طريقة استخدام السكين و التقطيع الامن للخضروات كما قام بتحضير بعض فواتح الشهية العربية مثل الحمص بالطحينة و بابا غنوج

و كان الجو العام للورشة جو ايجابي حيث تفاعل الطلاب الالمان و الاولاد القادمين من البلدان العربية بشكل يعبر عن الاندماج و تبادل الثقافة العربية و الالمانية علي حد سواء كما كانت الفرحة تظهر علي وجوه المشاركين و هذا هو الهدف الرئيسي من ورشة و الذي يهدف الي مساندة اللاجئين في الاندماج في المجتمع الالمان و في نفس الوقت اعطاء الفرصة mion للطبخ و مشروع للاجئين ايضا للتعبير عن انفسهم و لاطهار ثقافتهم و هو ايضا نفس الهدف التي تسعى اليه جمعية جسور للتبادل الثقافي بين المانيا و العالم العربي .

Hello (englisch), Tungjatjeta (albanisch), Bonjour (französisch), Здравейте (bulgarisch), Ciao (italienisch), مرحبا (arabisch), Satax (somalisch), Salâm (persisch), Hola (spanisch), bunä ziua (rumänisch) ... – es gibt viele Möglichkeiten, Menschen mit einem warmen und freundlichen »Hallo« zu begrüßen. In Norddeutschland, da heißt es ganz einfach: »Moin, Moin.«! Mit dem MOIN-Projekt hat die Evangelische Studierenden Gemeinde (ESG) Bremen Ende des Jahres 2016 einen Raum zum Kennenlernen und zum Austausch mit Menschen mit Fluchterfahrung ins Leben gerufen. Für HuB gab **Mohamed Salem Aboelenen**, Gründer und Vorstand des arabisch-deutschen Kulturvereins *Gusour – interkulturelle Brücken e.V.* (www.gusour.com) und

Leiter des arabischen Filmfestivals *Aflamna (aff)* in Norddeutschland, einen exklusiven Einblick in sein letztes Kochprojekt mit jungen Ge-

flüchteten und Studierenden der Universität Bremen, das in Kooperation mit dem MOIN-Projekt der ESG Bremen am 30.10.2016 stattfand.

HUB: Euer Kochprojekt entstand in Zusammenarbeit mit der ESG über das Projekt MOIN, in dem Studierende der Universität Bremen und junge Geflüchtete mit verschiedenen Nationalitäten zu einem persönlichen und interkulturellen Austausch zusammenkommen. Was genau habt ihr denn während des Workshops zubereitet und gekocht?

Mohamed: In dem Koch-Workshop hat ein Junge aus Syrien, der seit ungefähr einem Jahr in Bremen wohnt, zum Beispiel Reis auf arabische Art gekocht. Die Zutaten waren »Basmati-Reis« und einige Gewürze, wie Zimt und Kardamom, die dem Essen einen speziellen Geschmack verleihen. Außerdem wurde der Reis mit verschiedenen Nussarten sowie Rosinen und Datteln dekoriert. Ein anderer Junge aus Marokko hat ein Gericht gekocht, das er aus dem Internet gelernt hatte. Es war ein mit Hackfleisch und Gemüse gefülltes Brot, das mit geriebenem Käse bestreut und im Ofen gebacken wurde. Ein weiterer Junge aus Algerien bereitete einen orientalischen Salat vor, und einige deutsche Studenten der Universität Bremen haben einen Kuchen gebacken, der aus frischen Obstsorten, Creme und Sahne bestand.

HUB: Was haben die Teilnehmerinnen und Teilnehmer von dir gelernt und welche Aufgaben hast du als Veranstalter des Kochworkshops übernommen?

Mohamed: Neben den Grundsätzen des Kochens habe ich den Anwesenden den

sicheren und sorgfältigen Umgang mit dem Messer und dem Schneiden von Gemüse beigebracht. Zusätzlich habe ich einige arabische Vorspeisen vorbereitet, wie Hummus (Kichererbsenpaste) und Babaghannugh (Auberginencreme).

HUB: Und wie war die Stimmung? Was haben die Teilnehmerinnen und Teilnehmer in deinen Augen insgesamt mitgenommen?

Mohamed: Die allgemeine Atmosphäre im Workshop war sehr positiv. Die deutschen Studenten und die Jugendlichen, die aus den arabischen Ländern kommen, strahlten durch ihre Zusammenarbeit die »Integration und den Austausch der arabischen und der deutschen Kultur« aus. Dies zeichnete sich durch die Freude in den Gesichtern der Teilnehmer aus, was das Hauptziel des Workshops *Orientalisch Kochen* und des Projektes *MOIN* war. Es war uns sehr wichtig, den Flüchtlingen dabei zu helfen, sich in der deutschen Gesellschaft zu integrieren und gleichzeitig ihnen die Chancen zu geben, sich selbst vorzustellen und ihre Kulturen zu präsentieren. Das hat in meinen Augen wunderbar geklappt.

Aus dem Leben eines Syrers in Bremen

Guten Tag, mein Name ist Munir Ibrahim; ich bin ein Freizeitsjournalist, also ohne abgeschlossenes Studium. Es kann sein, dass ihr mich nicht findet, wenn ihr meinen Namen googelt, genauso wenig, wie ihr in wenigen Jahren mein Heimatland Syrien mit Hilfe der Google-Suchmaschine mehr finden werdet. Aus Angst geben wir fiktive Namen an, um unsere Identität nicht zu gefährden. Zurzeit lebe ich in Europa und ihr wisst, welchen Weg wir zurücklegen mussten, um hierher zu gelangen. Wir kommen mit dem Schiff, Flugzeug oder zu Fuß. Man nennt uns Lebewesen, die sowohl auf dem Meer als auch auf dem Land leben.

Okay, wieso das Ganze? Das sage ich euch jetzt. Als der Krieg in Syrien anfang und es vom Himmel Bomben regnete, wurden die Straßen zum Kriegsfeld. So wanderten wir zu den Nachbarstaaten, weil wir dachten, der Krieg wäre nur vorübergehend. So beobachteten wir das Feuer hinter den Grenzen und konnten den Geruch der verbrannten Leichen riechen.

Wir haben gehört, dass Deutschland mit die besten Schulen hat, die einem beibringen, Mensch zu sein. So packten wir unsere Kinder auf kleine Boote und machten uns auf den Weg hierher. Manche Europäer denken, wir hätten in unserem Land in Zelten gelebt und das Kamel wäre die einzige Transportmöglichkeit. Aber glaubt mir, wir hatten ebenfalls KFC-Restaurants und Rolltreppen. Die Syrier lieben Filme. Wir haben Filme seit 50 Jahren. Doch der Krieg hat uns alles genommen. Fragt eure Vorfahren, wie sie den Krieg miterlebt haben. Sie werden euch erzählen, wie schrecklich Krieg sein kann. Auf dem Weg nach Deutschland sagte ein bulgarischer Polizist: »Geht zurück in euer Land und wehrt euch!« Doch wir möchten keine Leichen werden.

Manche sagen, dass wir es auf das Geld des Staates abgesehen haben. Doch glaubt mir, in Syrien haben wir bis zu 12 Stunden gearbeitet, um unsere Steuern zahlen zu können. Viele sagen auch, Syrier sind gefährliche Muslime. Aber ich verrate euch mal was: In unserem Land waren die Bars neben Moscheen und Kirchen. Doch der Krieg hat alles zerstört. Als wir in einem Gummiboot waren, sind wir fast ertrunken, doch dann hat uns ein großes italienisches Schiff vor dem Ertrinken gerettet.

Die Syrer kommen hierher und haben das Gefühl, dass ihr Europäer gute Menschen seid und ein schönes Lächeln habt. Wir hatten jahrelang in Nachbarstaaten ohne gesundheitliche Versicherung und ohne Rechte gelebt.

Ich erinnere euch, mein Name ist Munir Ibrahim, Journalist ohne abgeschlossenes Studium. Ich bin in der Stadt Damaskus geboren. Ich hätte in Oslo, Paris oder Washington auf die Welt kommen können. Doch meine Eltern haben mich in Damaskus in einer regnerischen Nacht in die Welt gesetzt. Eltern suchen sich immer unpassende Momente für das »Liebemachen« aus.

Diese Welt war einmal ohne Grenzen. Wir sind damals nackt herumgelaufen und haben unsere Geschlechtsteile mit einem Blatt verdeckt. Die Flüchtlinge bringen die Menschheit auf ein neues Level, wo die Welt ein Zuhause wird.

Akzeptiert bitte meine Grüße. Lächelt mal, glaubt mir, ihr seid schöner, wenn ihr lachelt. Lächelt, damit wir eines Tages sagen können: »Wir waren Gäste eines lächelnden Landes.«

Munir Ibrahim

مرحبا ...

اسمي منير إبراهيم ، صحفي بلا شهادت ، قد لا تجدون لي اسما على محرك البحث " غوغل " ، كما لن تجدوا لخريطة بلدي أثراً بعد سنوات .

نحن نكتب دائماً بأسماء مستعارة و هذا سبب تبحرنا ، أعيش الآن في أوروبا ، و أصبحتم تعرفون كيف نصل إليكم و أي الطرق نملك ، تعلمون أننا عبرنا البر و البحر و مشينا في الغابات و فوق سلك الحديد حتى أصبحنا أسمي السوريون بالكائنات البرمائية .

حسناً لما كل هذا ؟.. سأخبركم لما نأتي إليكم !...

حين اندلعت الحرب في بلادنا وصارت السماء تُعادينا بالقذائف والقنابل والبراميل ، و غدت شوارعنا البسيطة ساحات لحروب إقليمية ودينية وبقوى عالمية ،هربنا إلى دول الجوار على أمل أن تنتهي

الحرب فنعود سريعاً . بقينا هناك نتأمل الحريق من خلف الأسلاك ، ولكن رائحة الجثث فاحت أكثر فأكثر ، وكبر أطفالنا وأصبحوا بحاجة إلى المدارس ، وسمعنا أن مدارسكم أفضل المدارس التي تُعلم الإنسان كيف يكون انساناً ، فوضعنا أطفالنا في مراكز مطاطية لئلا نؤذيهم في مدارسكم ، لكن البعض من الأوربيين يعتقد بأن بلادنا كانت خيام ، وكانت الجمال وسيلة تنقلنا ، صدقوني في بلادنا أيضاً كانت توجد مطاعم كنتاكي وسلام كهربائية ، لكنها الحرب تاكل كل شيء ، أسألوا أجدادكم عن الحرب سيخبرونكم كم هي بشعة .

في الطريق قال لي رجل شرطة بلغاري الجنسية عودوا وقاتلوا في بلادكم ، كما سمعناها من البعض في ألمانيا ، عجبنا أن يشجعنا بعضهم على القتال ، من نقتل و لماذا ؟

هل نذبنا أننا لا نريد أن نصبح قتلة ...؟ وبلادنا سكنها قتلة من كل بقاع الأرض ، بعضكم يقول أن السوريون يطمعون بأموال ضرائبنا ، صدقوني أن السوريون في بلادهم كانوا يعملون 12 ساعة دون تعب و حلم العمل يصاحبهم دائماً ليدفعوا ضرائب حياتهم القاسية في ظل الغلاء الفاحش و ندرة الفرص ، لذلك ابتسموا في وجوههم منذ سنوات طوال لم يبتسم أحد .

بعضكم يقول أن السوريون خطيرين ، حسنا ساكتف لكم هذا السر ، في بلادنا كانت تستند الحانات على جدران الكنائس و بجوار الأخيرة تقف المساجد كما أن في بلادنا أناس متصوفون يسكرون و بعد يظلمهم يصلون .

في الطريق إلى بلادكم كدنا نغرق لو لم ينتشلنا مركب إيطالي ليصرخ السوريون بعد ذلك (أي لوف يو مونيكا بيلوتشي)

أما في صربيا كنا ثمانية أشخاص لقرابة ثمانية ساعات حيث سقط عجز في حقول الذرة و بحثنا عنه طويلاً لكن لم نجده أضعناه .

اللاجئون يصلون إليكم منهكين ومتعبين ويشعرون كم أنتم جميلين حين تضحكون في وجوههم من أين جلب السوريون النقود التي وصلوا بها إليكم؟

عملوا لسنوات في دول الجوار دون ضمان صحي ودون قوانين عمل و باستغلال غريب ، لكنهم سمعوا أن في بلادكم قوانين تحترم العامل وحقوقه لذلك أتوا إليكم .

صحفي بلا شهادت ينتمي لكوكب أزرق ، ذات يوم ولد في مدينة اسمها دمشق ، " منير إبراهيم " أعود لأذكركم باسمي ، كان يمكن أن أولد في أوسلو أو بكين أو باريس أو واشنطن ، لكم أمي و أبي مارسا الحب و الجنس في دمشق فولدت في ليلة عاصفة .

هذا الكوكب كان بلا حدود و كنا جميعاً عراة نخبي أعضائنا التناسلية بالمشب ، اللاجئون يعيدون البشرية إلى مرحلة جديدة ، مرحلة يكون فيها الكوكب الأزرق كله وطننا ، هارب من رائحة الجثث ، ابتسموا أنتم أجمل حين تبتسمون .

ابتسموا كي تقول يوماً أننا كنا في ضيافة بلاد تبتسم ، بلاد كريمة و جميلة و فتياتها جميلات أيضاً .

Important adresses

ACOMPA Group of volunteers that accompanies refugees and migrants to government agencies and offices (like Jobcenter, Ausländerbehörde), to doctors or to other occasions. Accompaniment is voluntary, anonymous and solidary.

Phone talk times: Monday 17–20 h | Thursday 10–13 h
www.acompabremen.blogspot.de
e-mail: acompa-bremen@riseup.net
phone: 0176/99 92 92 06

EnCourage offers to advice and prepare you for your primary interview (»Erstanhörung«) at the »Bundesamt für Migration und Flüchtlinge« (BAMF). Advice for the interview in different languages:

Wednesday 16–18 h | Friday 11–13 h
e-mail: encourage.bremen@gmail.com
phone: 0157/81040685

FemCafé is a project by women for women and children who had to experience escape. Heart of the project is the café that takes place at the Mädchenkulturhaus every month. Also: language class and communal activities.

www.femcafe-bremen.org
post@femcafe-bremen.org
phone: 0160/3313740

Flüchtlinge Willkommen Places refugees in shared flats nationwide and offers information on legal issues and costs.

www.fluechtlinge-willkommen.de
hallo@fluechtlinge-willkommen.de

Flüchtlingsinitiative Bremen

is an association that gives advice to refugees and migrants and accompanies them to the authorities. The offers are free, anonymous, confidential and solidary.

Opening hours: Monday 16–18 h
Bernhardstraße 12, 28203 Bremen
www.fluechtlingsinitiative-bremen.de
info@fluechtlingsinitiative-bremen.de
phone: 0421/705775

Flüchtlingsrat Bremen Independant network

campaigning for a better political framework for refugees and migrants.

Tuesday 10–13 h | Thursday: 14–16 h | Termine nach Vereinbarung | St. Jürgenstraße 102, 28203 Bremen
www.fluechtlingsrat-bremen.de
info@fluechtlingsrat-bremen.de
phone: 0421/41661218

Gemeinsam in Bremen

coordination of contributions in kind and time, event notes, tips for volunteers

www.gemeinsam-in-bremen.de/
www.facebook.com/GemeinsamInBremen/
info@gemeinsam-in-bremen.de

Jugendliche ohne Grenzen Bremen

Youth without borders Bremen
www.fluechtlingsrat-bremen.de/jog/
http://jogspace.net/
www.facebook.com/jogbremen/

Help a Refugee e.V.

Support for refugees and asylum seekers. Meeting with locals, help with finding an apartment and more.
www.help-refugee.com
info@help-a-refugee.com

InCa – Internationales Café

Meeting people from all over the world – live music – activities for children – coffee and cakes – information for refugees. Takes place about all two months. Weekly plenum.
www.facebook.com/internationalescafe/
InCa-Internationales-Cafe bremen@gmail.com

infopointbremen.de

German-english-arabic homepage that helps you find information and media like newspapers and books in different languages.

www.infopoint-bremen.de
info@infopoint-bremen.de
phone: 0421/78913

Language mentoring

brings together language tandems in Bremen.
Thursday 15–17 h | Tegeler Plate 23, 28259 Bremen
www.caritas-bremen-nord.de/02c_jugendmig.html
e.haverland@caritas-bremen-nord.de
s.miller@caritas-bremen-nord.de

Qigong for refugees

The »Dao Yuan« school offers Qigong classes especially for refugees and their guardians.

Steffensweg 155, Bremen-Walle
www.qigong-daoyuan.net
info@qigong-daoyuan.net
phone: 0174/9676598

Refugio Bremen Center for psychosocial and therapeutic

counselling for refugees and survivors of torture – a „sanctuary for the soul“.

The offers are multilingual, free and confidential.

Außer der Schleifmühle 53, 28203 Bremen
www.refugio-bremen.de
info@refugio-bremen.de
phone: 0421/3760749

Soliport advisory and support center for people confronted with right-wing, racist and antisemitic aggression.

c/o LidiceHaus, Weg zum Krähenberg 33a, 28201 Bremen
soliport@posteo.de
phone: 0421/6927222 oder 0175/7818900

Theater project „Lebendige Illusion“

You are between 14 and 18 years old and like to play theater with youths from all over the world? Join the workshops.

www.bremer-welttheater.de
chinelo-theaterhaus@gmx.de
phone: 0421/79012971

Welcome to Bremen is a platform offering necessary

information to get acclimated to different aspects of life in Bremen and Germany in general.

https://welcometobremen.de/

Take part: info-hub@web.de

Wir sind hier!

Nous sommes ici!

¡Estamos aqui!

Wij zijn hier!

Biz buradayız!

نحن هنا

Halkan baanu Joognaa!